

II PREMI LA PUNTA DEL LLAPIS D'IL·LUSTRACIÓ 2007

L'Institut d'Estudis Baleàrics (IEB), complint els seus objectius d'estimular la creació cultural a les Illes Balears, convoca el II premi d'il·lustració La Punta del Llapis, que es lliurarà l'any 2007. La finalitat d'aquest guardó és donar un impuls als joves il·lustradors de llibres infantils i juvenils de Balears en la seva tasca creativa i ajudar-los a donar-se a conèixer en aquest difícil però apassionant camp. El premi d'il·lustració La Punta del Llapis regirà segons les següents bases.

1- Els participants hauran d'il·lustrar qualsevol paràgraf de la rondalla d'Antoni Maria Alcover titulada "AMOR DE LES TRES TARONGES", adaptada per Rosa M. Colom, fent constar la part de la rondalla a la qual corresponen les il·lustracions que es presenten. Tots els interessats poden recollir una còpia de l'adaptació a la seu de l'IEB (c/ Peraires, 24 4t Palma), demanar-la per correu electrònic a info@iebalearics.org o baixar-la de la web www.iebalearics.org. 2- Els originals hauran de presentar la història narrada i seqüenciada en imatges amb el suport del text seleccionat. La tècnica serà lliure. El format de presentació no pot ser superior al DIN-A3. Es poden presentar un mínim de tres il·lustracions seqüencials i un màxim de cinc. 3- Només podran participar en aquest Premi aquells il·lustradors menors de trenta-cinc anys en l'any de la convocatòria del guardó. Necessàriament hauran de ser residents a Balears. 4- Les il·lustracions hauran de presentar-se amb lema. S'adjuntarà un sobre tancat amb el lema identificador, a l'interior del qual han de constar el nom i llinatges, el domicili, el telèfon i l'adreça electrònica de l'autor o l'autora i un breu currículum. 5- Les persones que concursin remetran els originals de les il·lustracions a la Secretaria de l'IEB (c/ Peraires, 24 07001 Palma), abans del 30 d'abril de 2007. 6- El premi tindrà com a dotació la publicació de la rondalla il·lustrada per l'artista guanyador i el viatge i estada a la Fira de Bolonya de 2008 per a la presentació de l'obra ja publicada. Totes les obres seleccionades seran recollides en un catàleg. 7- Per a la publicació del llibre, el guanyador hi haurà de realitzar un màxim de 20 il·lustracions adaptades al format del llibre. 8- El jurat estarà format per la Sra Janine Despinette, crítica d'art i presidenta fundadora del CIELJ (Centre Internacional d'Estudis en Litterature de Jeunesse) que actuarà com a presidenta; per la Dra. Francisca Lladó vicerectora de Projecció Cultural de la Universitat de les Illes Balears; el Sr. Rafel Vaquer, cap d'àrea de Disseny de l'Institut d'Innovació de les Illes Balears; el Sr. Ferran Terol, guanyador del primer premi d'il·lustració La punta del Llapis 2006; pel Dr. Gabriel Janer Manila, president de l'Institut d'Estudis Baleàrics, i el Sr. Antoni Planas i Sanjosé, cap d'àrea d'Arts Plàstiques i Escèniques de l'IEB. Actuarà com a secretària, amb veu, la cap d'àrea de Promoció de la Llengua i la Literatura de l'IEB, Mª Antònia Ferragut. El Jurat no prendrà en consideració els originals que no s'ajustin estrictament a aquestes bases i podrà declarar desert el premi. 9- El jurat emetrà el veredictes en el segon trimestre de l'any. Les il·lustracions guanyadores s'incorporaran a la pàgina web de l'IEB. 10- No es mantindrà correspondència sobre el premi ni es retornaran els originals després de fallat el premi. Els participants que vulguin retirar els originals han de sol·licitar-ho per escrit en el termini màxim d'un mes a comptar a partir de la data del lliurament, indicant el lema amb el qual s'ha concursat, el nom complet i el seu domicili. 11- La participació en el I Premi La Punta del Llapis d'il·lustració suposa l'acceptació d'aquestes bases.

"Amor de les tres taronges" Adaptació de Rosa-Maria Colom "Això era i no era... bon viatge fa cadaverna!" Això era un Rei i una Reina que no tenien cap infant, i desitjaven, de tot cor, tenir-ne un. Prometeren, que si Déu els concedia aquesta gràcia, donarien a cada pobre que es presentàs a Palau, una barcella de farina, un setrill d'oli i una olleta de mel. I heu de creure i pensar i creure que, abans d'un any, la Reina tingué un fill a qui posaren de nom Bernadet. I tots els pobres, hala! cap a Ca'l Rei, s'ha dit! A cercar la farina, l'oli i la mel per fer bunyols i brufar el naixement de Hereu! Al cap de set anys, una velleta, que sortia de missa, en troba una altra, que era fada, i li diu: "No et sembla, filleta meva estimada, que seria hora que la reina en tingués un segon d'infant? Així ens alegrarien un poc la panxa, com la primera vegada!" I de què ens alegraren la panxa, la primera vegada, si es pot saber? "preguntà la vella fada. "O ja no te'n recordes de la farina, l'oli i la mel, que donaren a tots els pobres per brufar el naixement de Hereu? "A mi no m'arribà res! "respongué, enutjada, la vella. "Que hi presentares? "preguntà l'altra. "Com volies que hi presentàs si no en sabia paraula, aquesta feta? "Jo, si fos tu, encara hi aniria, a Palau! "li aconsellà. "Per si hagués quedat alguna cosa, aquell repartiment! "Ben pensat! "diu la fada. "Ara mateix me'n vaig! I ja es partida, peu-rossec, peu-rossec, cap a Ca'l Rei. "Heu fet tard, germaneta! "li digueren els servents quan la sentiren. "Pensau que el príncep ja té set anys... i aquella gran abundància que es repartí pel seu naixement, ja no en canten galls ni gallines! "I si em deixàssiu fer una ullada al rebost, per si de cas? La deixen passar i ja em teniu la jaia, espolsa que espolsa les saques de farina i encara en va treure per omplir un talec. A força de degotar les gerres d'oli n'omplí un setrill. I de posar els bocals de mel cap per avall, en tragué una olleta plena. Partí, més alegre que unes xeremies, amb el talec damunt del cap, el setrill penjat del nas i l'olleta de mel a l'esquena que la tenia corbada com un arc. Passa davall d'un balcó del jardí de Ca'l Rei on En Bernadet jugava amb bolles d'or. Justament una de les bolles, no té altra idea que caure damunt del setrill, tric!, i el fa a mil bocins. I taques i més taques per damunt la roba dels diumenges de la jaia, que es quedà sense una gota d'oli per fregir els bunyols! Més cremada que una mona, fita En Bernadet i li diu: "Del bon fat i del mal fat, que la mia mare m'ha comenat i un punt més; que el que ara diré sigui veritat: que En Bernadet en tenir setze anys, no pugui estar ni reposar que Amor de les Tres Taronges no

vagi a cercar! Els servents rigueren ferm, del pas succeït a la jaia, però ningú no parà esment a les paraules que havia dit. Passà el temps. En Bernadet compleix els setze anys i es posà trist i més trist, pansit, capmoix i desassossegat, sense esma, ni alegria, ni goig de cap casta. El Rei féu comparèixer tots els metges del seu regnat i cap no lsabé endevinar el mal ni el remei del príncep; fins que una criada vella es recordà de les terribles paraules de la vella del setrill i avisà tothom. –Sabeu què té, En Bernadet? No és altra cosa que la sentència que aquella mala jaia li escopí quan era nin! Que en complir setze anys: no podria estar ni reposar, que l’Amor de les tres Taronges no anés a cercar! Quan En Bernadet ho sent, agafa son pare i sa mare i els diu: –Me’n vaig a cercar-lo, aquest Amor, i no tornaré que no el dugui! –Oh, Bernadet, no hi vagis pel que més vulguis! –li prega la Reina–. Molts prínceps, fills de rei i reis fadrins ho han intentat abans que tu i primer queien morts que no trobar-lo! No hi pensis més, fill meu de la meva vida! –És ben per demés tot quant em digueu! –respon En Bernadet que només de pensar que anava a cercar l’Amor de les tres Taronges ja li entrà una mica de goig–. Me n’aniré abans que es pongui el sol! Pren una bossa de monedes d’or, el millor cavall de l’estable, diu adéu a tothom, i de d’allà s’ha dit. A la Cort tot era plors i descabdell i el Rei feu encortinar de negre el palau sencer i manà que hi hagués dol fins que el seu fill no tornàs. Però què havia de tornar! Més lluny de cada dia, es feia ell! Camina caminaràs, demanava a un i altre però ningú no li sabia donar noves del que cercava. Un dia, entrada de fosc, destrià un llumet blau. –Un llumeneret blau! Hi arribarem si a Déu plau! Hi arriba i troba unes casetes blanques. Una dona guaitava damunt del portal. –Què cerques per aquí Bernadet? –l’escomet en veure’l. –Cerc l’Amor de les tres Taronges. Que em sabríeu dir on és? –Jo no ho sé –respon la dona–. però el meu home és gegant i amic d’un drac que tot lo món cerca, que tot lo món sap; per ventura ho sabrà. –Deixau-me passar aquí la nit a veure si aclarim res! –li prega en Bernadet tocat d’esperança. –No saps que dius, Bernadet! –respon la dona tota alçurada–. Ja t’he dit que és un gegant. I dels més afamagats que existeixen! Et menjaria en un amén! –Amagau-me, ben amagat, a part o banda, i no se’n temerà! L’amaga, a ell i al seu cavall, i al cap d’una estona compareix el gegant, tris, tras, tris, tras, enuma que enuma. –Sent olor de carn humana! Si el meu nas no m’enganya, en menjarem aquesta setmana! Qui ha passat per aquí? –Un ase vell! –respon la dona–. Li he tallat les cuixes i les t’he sofregides amb alls. –I no hi ha res pus? –Set gibrells de faves i set pans grossos. –Bé va si m’ho dus aviat que tenc la panxa que hi corren rates!! L’hi duu i el gegant, amb quatre xuclades, no deixà ni els ossos, de l’ase vell, ni una engruna de pa ni una gota de vi. Rodó que no podia dir ni pruna se’n va a jeure i la dona aprofita per demanar-li, tota amorosa: –Tu que tresques tant, Gegant meu, que sabries per on para L’amor de les tres Taronges? –Com vols que no ho sàpiga si jo i sis com jo la guardam de dia i de nit! –respon ell. –I aquesta és vera? –Passa de vera! –Idò” què esperes per explicar-m’ho? –Jesús i que tens el cap de buit! –s’exclama el gegant en sentir aquell disbarat–. Bona la faríem si t’ho amollava! Sou massa xerraires, les dones! I calla que no vull sentir ni una mosca! –afegí en veure que ella anava a protestar. Al punt es posa a fer unes roncades que resplendien per tota la casa. I que fa la dona empipada que no li hagués volgut dir on s’amagava aquell diantre d’Amor? Agafa la barra de darrera la porta i zas! li encivella barrotada damunt mateix dels morros. –Re cent-mil carretades de dimonis! –llançà un bramul el gegant–. Qui m’ha fet aquesta mala jugada? Ella amaga la barra davall el llit i li diu: –He estat jo que somniava que us prenien l’Amor de les tres Taronges i no sé que m’ha passat! –Oh, si no fossis la meva dona! No et valdria ni Sant Pere! –diu el gegant escopint sang i queixals–. Com ens la poden prendre, si per arribar-hi s’han de travessar tres camps: un de formigues carnisseres que farien morir rabiós a qui hi entràs. Un altre d’animals ferotges que no en deixarien bocí. I l’altre amb una serp de set caps més afectada d’homes que un gat de formatge! Vaja, no siguis carabassot i una altra vegada mira bé el que somnies!

En Bernadet, que tenia poca son, no perdia paraula de tot quan sentia i s’ho ben ficava dins la cervellera. L’endemà, abans de l’alba, el gegant li envelà cap a guardar l’Amor de les tres Taronges. En Bernadet surt de l’amagatall i diu a la dona que l’havia ajudat: –Que Déu us pagui el que heu fet per mi. I en coses que siguin bones no heu de fer més que manar i disposar. Pega bot a la gropa del cavall i ja es partit, una mica més content que quan havia arribat. Horabaixa de tot, destria un altre llumet blau. S’hi apropa i foren unes casetes blanques. També hi havia una dona, damunt del portal, que, en veure’l l’escomet: –Què cerques, per aquestes terres, Bernadet? –L’Amor de les tres Taronges –respon En Bernadet– Vos que sabríeu per on para? –I tant la necessites –pregunta la dona–, que has deixat la Cort per anar a cercar-la? –Mirau si la necessit, que no podré estar ni reposar que no l’hagi trobada! –Jo no en sé res però ves a saber si el meu home, que és gegant i amic d’un drac... en sabrà alguna cosa... –Deixeu-me passar aquí la nit, doncs, a veure si en trec l’entrellat! –No saps que dius, Bernadet! El meu home no en tendria ni per començar, amb tu, si et guipava! Però tant la pregà que la dona accedí a amagar-lo a ell i al seu cavall. No bé ho va haver fet, compareix el gegant, amb unes passes ben llargues, i es posa a dir: –Sent olor de carn humana, qui ha passat per aquí? –Tan sols un cavall vell –respon la dona i li presenta les cuixes rostides amb set calderons de patates, set pans grossos i set barrals de vi. Més ple que un ou, i més rodó que unes xeremies, se’n va a jeure i la dona aprofita per dir-li: –Escolta estimat: I tu que sabries on és l’Amor de les tres Taronges? El gegant amollà una rialla que se sentí d’una hora lluny. –Com no ho he de saber, si jo i sis com jo la guardam? La dona quedà de pedra. –Vaja! A veure si m’ho contes tot, estimat, i devers on es troba!! –No plourà d’aquest tro! –respon el gegant–. Massa sou uns paners foradats que tot ho vessau, les dones! Saps què has de fer? Callar i deixar-me dormir a pler! Al punt romangué com un tronc, ronca que ronca. No dormia tant la dona que es girava d’un vent i de l’altre i com més anava més poca son tenia, enutjada ferm, de la resposta del seu home! –Ho hem de

veure, si m’ho dirà o què! –va dir pegant bot del llit. Agafa la barra travessera de la porta i enfloca barrada a la boca del gegant que pegà un bramul feréstec. –Qui dimonis m’ha pegat? Quan la dona li digué que havia estat ella que somniava que els prenien l’Amor de les tres Taronges es posà fet un nero. –Jesús i què ets de bleada! Qui vols que ens la prengui? Si en cas de casos algú passàs el camp de les formigues, el de les feres i el de la serp, es trobaria amb una murada de setanta pams d’alt que tanca un grandíós jardí. Aquella murada només té unes portes que seguit, seguit s’obren i es tanquen, amb tanta força que en farien una coca, de qui gosàs travessar-les! Ja ho crec que En Bernadet, des del seu amagatall, parava l’orella que la tenia ben fina! I de tot quant sentia en prenia bona nota! L’endemà, després que el gegant prengués els atapins, s’acomia de la dona i ella el beneix dient: –Que Déu et doni tanta sort com desig per a mi mateixa! En Bernadet pega bot damunt del cavall i es posa en camí. Horabaixa de tot destria un altre llumet blau. S’hi acosta i foren unes casetes blanques. Una dona sortí damunt el portal. –Què et duu per aquests paratges, Bernadet? –li demana quan el té a prop. –Cerc l’Amor de les tres Taronges i no tindrè alegria completa que no l’hagi trobada! –No te’n puc dir res, perquè no en sé res. Però el meu home que és gegant...i amic d’un drac.. potser en sabrà alguna cosa... I com havien fet les altres dues, consent a amagar-lo, a ell i al seu cavall. Hora de sopar compareix el gegant amb unes bones passes. –Si el meu nas no m’enganya, carn humana menjaré aquesta setmana! –es posa a dir, ensuma que ensuma. La dona, per donar-li callament, l’hi presentà les cuixes rostides d’un bou vell amb set cossis d’ensiam, set pans grossos i set barrals de vi. En veure’l, rodó com una sopa, a punt per ficar-se al llit, li enfloca: –Tu que saps per on s’amaga, l’Amor de les tres Taronges? –No ho he de saber si des que vaig néixer la guard amb altres sis com jo! –respon el gegant. –La guardes i no n’haves obert boca fins avui? –Ni l’obriré! Bones sou les dones per guardar secrets! Callades com les campanes! I com la son el tenia retut s’adormí com un sauló. A la dona li caigué molt tort, que el gegant no li volgués dir on s’amagava. Pensa que pensa com el podia fer xerrar, s’aixeca, agafa la barra de la porta i li enfloca barrotada damunt mateix de la boca! El gegant vengà crits i laments, i dents i més dents que li sortien com si fossin grans de magrana! –Saps que me’n sap, de greu, haver-te fet aquesta! –li diu la dona amagant la barra davall el llit–. Somniava que us prenien l’Amor de les Tres Taronges i m’he trastornada de valent –Bèstia més que Bèstia! Si no fossis ma muller no et salvaria ni Sant Pere, de les poques dents que em queden! –escridassà el gegant en veure tanta destrossa–. A veure si no somnies aquestes bajanades perquè això ni ha passat, ni passarà! I ja me’li teniu explica que explica allò del camp de les formigues, el de les feres i el de la serp; i la murada amb les portes que s’obrien i es tancaven seguit, seguit. –Llavors venim nosaltres, set de dia i set de nit, ajaguts davall el taronger que guarda les tres taronges encantades al brot de més amunt! I per tal d’enganyar la gent, dormim amb els ulls badats i els tenim clucs quan estam desperts! Sobretot –afegí–, mira-t’hi més, amb el que somnies, si vols conservar la pell! En Bernadet, que havia escoltat amb l’orella primfilada, se les posà bé dins el cap, aquelles entressenyas que el durien a trobar el que cercava! L’endemà dóna les gràcies, a qui l’havia ajudat, s’enfila al cavall i ja es partit de d’allà. Camina, caminaràs topa un riu. A la vorera hi havia una velleta que provava de passar. –Germaneta! –la deturà En Bernadet en veure el perill a què s’exposava–. Que no veieu que la corrent us en durà? Que voleu fer –Passar a l’altra banda! –diu la jaia. –Doncs jo us hi duré. L’ajuda a pujar a les anques del cavall i dins un instant hi foren. –Oh, Bernadet, fill del Rei, quin favor més gran que m’has fet! –exclamà la velleta agraïda–. Diguem on vas, per aquests paratges, i tal vegada et podré ajudar! –Vaig a veure si trobaré l’Amor de les tres Taronges –li respon–. I em faríeu un gran bé si em diguéssiu per on para! –Dins el Llevant, allà mateix on surt el sol; però no hi vagis, Bernadet, t’suplic! Molts prínceps, fills de rei i reis fadrins ho han intentat abans que tu i primer han caigut morts que trobar-la! Aquí En Bernadet li explicà l’encanament que li havien fet de petit. I com, no tendria repòs, ni alegria de cap casta fins que l’hagués trobada. –Si és així com dius, t’ajudaré –li promet la bona jaia–: Ves sempre cap a veges sortir el sol, sense fer cap passa ni a dreta ni a esquerra... I un dia o l’altre la trobaràs! –Em diuen que he de passar un camp de formigues, un d’animals ferotges i un altre amb una serp de set caps. I que llavors hi ha unes portes de bronzo que portetgen seguit, seguit. –l ben vera que és, Bernadet! –Com ho he de fer perquè les formigues em deixin passar? –Duu-los blat. –l als animals ferotges? –Ovelles i anyells. –l a la serp de set caps? –Set gerres de llet. –l a les portes de bronze? –Unta-los els gaufons amb mantega i s’aturaran de portejar i de fer renou. Els gegant s’adormiran i tu podràs entrar al jardí on hi ha el taronger amb les tres taronges encantades. En Bernadet li dóna les gràcies i una grapada de monedes d’or. La velleta es posa la mà a la butxaca i en treu un bolic de cotó i tres cabdells de floc; un verd, l’altre de color de cendra i l’altre roig. –Té aqueixes tres penyores! –li diu–. En entrar dins el jardí lligarà el cotó a les potes del cavall perquè els gegants no sentin les petjades. I quan t’encalcin, si et veus apurat, amolla aquests flocs, primer el verd, després el de color de cendra i després el roig i que Déu et deixi arribar allà on vols! –Amen! –diu En Bernadet i ja és partit, ben acanalat, de cap a Llevant. Camina caminaràs, troba un traginer amb un mul i tres sacs de blat. Li compra el mul i el blat i ja es partit de d’allà. Camina caminaràs, afina un pastor que pasturava un centenar d’ouvelles. Li compra tot es ramat i hala! Per envant! Arriba a un hostal; compra set gerres somerals i una olla de mantega de la millor. Muny les ovelles, omple les gerres de llet i continua caminant. A força de cercar troba el camp de formigues que negretejaven de tantes que n’hi havia. I què fa En Bernadet? Descarrega els sacs del mul i ja el teniu, escampa que escampa blat fins que el va haver escampat tot. Les formigues s’hi aborden i ell pogué passar amb el cavall, el mul i les ovelles. Topa el camp d’animals ferotges, fa passar les ovelles amb el cor estret, sabent la mort terrible que els esperava. Les feres envesteixen el bestiar i deixen passar en Bernadet amb el cavall i la mula carregada de llet. Arriba al camp on hi havia la serp de set caps que feia uns

xiulos que arrissaven els cabells. En Bernadet li presenta les set gerres i l'animal fica un cap dins cada una d'elles i hala! beu qui beu, la més satisfeta del món. Ben segur que en Bernadet pogué passar de lo millor! De sobte lluca el Jardí de les tres Taronges les branques i els brolladors que sortien pardamunt la gran paret de setanta pams d'alt deixant anar una flaire que embalsamava. Veu les portes de bronze que no aturaven mai de batre, amb un estrèpit que resplendia dins del cervell. En Bernadet s'hi apropa, treu l'olla de mantega i unta els gaufons de dalt i els del mig. Després baixa del cavall i unta els de més avall. I què me'n direu? Aquelles portes, aturen, cop en sec, de portejar i de fer estrall i romanen mig obertes, mig tancades com si els haguessin donat dormisson. També adormiren els set gegants amb tanta quietud. En Bernadet embolica les potes del seu cavall amb el cotó, que li havia donat la bona jaia, i entra dins el jardí sense fer petjades. I cap al taronger del mig, que el veien de pertot, ufanós que era! Al punt afina els set gegants, envoltats a a soca, ajagudots i amb els ulls ben oberts senyal que dormien. S'hi acostava de puntetes, enfila al taronger sense quasi alenar, arriba al brot de les tres taronges, el cull, davalla, pega bot damunt des cavall, i vengua esperonades! I el cavall de quatres i de allà! Amb la mica de fressa els gegants es desperten i en llucar aquell que fuig i el taronger sense el brot de les tres taronges peguen un bramul que fa tremolar les muntanyes. I ja són partits, tots set rere En Bernadet, brandant una barra de ferro que pesava set quintars. La hi llançaven per capturar-lo, però no el ferien. Quan veieren que ja anava a passar les portes de bronze, es posen a cridar: "Oh, portes! Aturau aquest malhome que ens pren l'Amor de les tres taronges! Aturar-lo? Diuen les portes, mai ningú no ens havia untat de greix i ell ho ha fet! Que passi! I el deixen passar dient: "De pressa, Bernadet, que no agafin! I En Bernadet, com la bala, fins arribar al camp on hi havia la serp de set caps. "Oh Serp! criden els gegants. Atura aquest maleït que ens pren l'Amor de les tres taronges! Aturar-lo? respon la serp. Mai ningú havia donat un glop de llet i ell me'n ha dut set gerres! Que passi! I la serp el deixa passar, la més lleial del món, tot dient-li: "Apa, Bernadet, que no agafin! I En Bernadet de allà, pel mig dels animals ferotges i els gegants darrera llançant la barra però sempre errant el tir. "Animals ferotges! Parau aquest polissó! Parar-lo? Mai ningú ens havia llançat ni un os i ell ens ha dut una guarda d'ovelles! Que passi! El deixen passar i tots li diuen: "Fes via, Bernadet, que no agafin! "Formigues xisclen desesperats en veure que travessava el seu camp. Parau aquest polissó que ens pren l'amor de les tres taronges!! Parar-lo si ens ha dut tres sacs de blat ben plens? Que passi! diuen les formigues. I el deixen passar mentre li diuen: "Uà, Bernadet, que no agafin! Els gegants aquí digueren: "Si no amollam les barres no el plegarem! Corre més que el dimoni, aquest diantre! Amollen les barres i ala! Tots set rere En Bernadet! Us asseguro que hi anaven, ben aviat, i que en feien, de via! En Bernadet es gira, veu que prenen avantatge i que prompte els tindrà al damunt. Treu el cabdell de floc verd, el desfà, els ho tira i aquell floc a l'acte es converteix en un camp de cards, cireretes de pastor, esparregueres de gat, argelagues i tot de plantes estibades de pues, llargues i afilades, més espesses que els cabells del cap, Els gegants, aviat tingueren els peus i les cames com un llatze la sang rajava a vela i no podien donar passa del dolor. Ja quasi no el veien, En Bernadet, però amb la ràbia que duien tornen a partir corrent i aviat el tingueren a tocar. I què fa En Bernadet? Escampa el floc de color de cendra que es converteix en un camp de ganivetes, trinxets, serres i destrals que tallaven com dimonis. Oh, quin bots que feien els gegants i quins renecs i bramuls que llançaven, amb els peus i les cames plens de talls i la sang que els rajava a broll! El Bernadet tenia el cavall cansat i mort i la distància s'escurçava de cada vegada més. Aquí desfà el darrer rodet que li quedava, el de color roig, els ho tira al damunt i aquell floc torna un camp de brases ben espesses i ablamades. Els gegants no hi veien de cap ull. Es figuren dins aquell camp de brases, sense saber què es feien ni per on caminaven i allà els hauríeu haver vist, pegant crits i esglais. I per molt que en volguessin sortir, aquelles brases els capturaven, tant si volien com si no volien. I així, un darrera de l'altre, escolaren tots la vida, fent xiu, xiu, dins la gran caliuada. Del set gegants, que tants anys havien servat l'Amor de les tres Taronges, només en quedà un munt de cendra! Quan En Bernadet veié que ja no hi havia cap que el perseguís, aturà el cavall i, abrasat de set com estava, xapà una taronja. I heu de creure i pensar i pensar i creure que de la taronja en sortí una al.lota com un sol, la cosa més gentil que mai no havia somniat; amb una pell de seda i una cabellera que li arribava a la cintura. Encara no va haver sortida com es posa a dir: "Bernadet! Bernadet! Dóna'm aigua que m'ofeg! No en tenia ni una gota, aigua, i la donzella tombà el coll i desaparegué a l'acte. I per molt que la cridà no tornà mai a comparèixer. En Bernadet es trastornà allò més. Oh, quina pena que tenia quan veia que no havia pogut complaure amb allò que li demanava. Reprengué el camí, de bell nou, però com més anava més set tenia fins que arribà un moment que no pogué aguantar pus. "Xaparé una altra taronja i que sigui el que Déu vulgui! va pensar. La xapa i li surt una altra donzella encara més bella i garrida que la primera, amb una cabellera onada que li arribava als genolls. "Bernadet! Bernadet! Dóna'm aigua que m'ofeg! suplicà la mesquina i com En Bernadet no en tenia ni una gota, tombà el coll i desaparegué a l'acte. I per molt que la cridà no tornà mai a comparèixer. Figureu-vos quin altre esglai! Pensava que es moria, allà mateix, de la pena i el desesper que sentia, En Bernadet! Camina caminaràs, la set sempre anava augmentant i li venien unes ganes grosses de xapar la darrera taronja però va dir: "Fins i tant no trobi un pou no he de xapar. Primer consent morir assadegat! No vull jo arribar mans buides, amb tant que m'ha costat de trobar aquest Amor!! A la fi troba un pou, treu un poal d'aigua i xapa la darrera taronja. Ja ho crec que també en sortí una donzella la cosa més fina i purificada que havien contemplat ulls humans! Aquest cop ja tenia aigua preparada i quan ella surt de la taronja i li diu: "Bernadet, Bernadet, dóna'm aigua que m'ofec! Li ofereix el poal, que havia tret del pou, clamant: "Beu fins que tenguis set! I ella begué, una vegada i una altra, fins que va estar saciada. Oh, que estava de xalest En Bernadet, sense gota de tristesa! I que hi estava, embadalit, quan veia, davant seu, aquella al.lota meravellosa, resplendent com el sol, amb una cabellera que era igual que or filat, i que li arribava als turmells! Era a punt

&esclatar de la felicitat que sentia! Ja havia trobat el que tant el turmentava! La havia trobat l&Amor de les Tres Taronges! &Ara cap a palau, a enllestir les noces i tot el sarau que això comporta, si és que et vols casar amb mi &li diu. &Sí, Bernadet. Sí que em vull casar amb tu m&has salvat la vida! &respon ella. Al cap d&un parell de dies de caminar, destrien la gran Ciutat, que estava vorera de mar i era ben gran i ben vistosa. &Saps que he pensat? &diu En Bernadet deturant el cavall a l&ombra d&un noguer, just a costat d&un pou&. Que el meu poble t&ha de rebre amb els honors que et corresponen. Tu baixa i no et moguis d&aquí, que jo aniré a cercar un carruatge, i tot l&acompanyament. I a donar la notícia als meus pares. Ella no hi podia consentir, de quedar-se sola i li parlava d&aquesta manera: &Deixa&l anar, tot aquest cerimonial, Bernadet! A mi no em fa falta carruatge ni acompanyament de cap casta! Ja m&està bé arribar a la gropa del teu cavall! Però En Bernadet li digué: &No podem arribar a les sordes, estimada!El poble hi trobaria que dir i mon pare i ma mare s&ho prendrien malament. Tu esperem a la vora d&aquest pou que en un instant hauré tornat. I li donà un anell, d&or i diamants, com a penyora. Ella el pren i se'l posa al dit. Amb el cor nuat de pena i els ulls humits de llàgrimes, li diu: &Torna prest, Bernadet, pel que més vulguis! En Bernadet així ho promet. Esperona al cavall i podeu ben creure que en feia, de via! Del capdamunt de la torre més alta del castell, el colombrà el criat que, per ordre del Rei, sempre vigilava. Fa sonar per tres vegades la trompeta i es posa a cridar: &El Príncep ve! El Príncep torna!!! Arriba En Bernadet!!! Sentir aquell clam, alçar-se tothom i sortir a l&encontre de l&Hereu, va ser tot u. El Rei i la Reina davant, davant, com és de llei i se suposa. I vengà abraçades i més abraçades, ells i tota la cort, i les campanes que no aturaven de repicar perquè tot el regne se&n temés, que havia tornat l&Hereu. &Que vens de buit? &li pregunten son pare i sa mare al cap d&una estona. &Ben de ple, venc jo! &respon En Bernadet. &Vols dir que l&has trobada, l&Amor de les Tres Taronges? &L&he trobada i la duc! &I on és? On l&has deixada? &Al pou d&aquí baix que espera que hi anem en processó, tal com pertoca. I ja teniu el Rei i la Reina donant ordres a servents i lacais i afanyant-se per preparar unes noces de pinyol vermell i uns festes i saraus com mai no s&havien vist ni es tornarien a veure! Els servents i els criats que s&afanyaven tant com podien pe tenir-ho tot a punt! &Hala! De pressa! Vejam si feu via! &deia en Bernadet a tothom tanta era la impaciència que sentia! Mentrestant, l&Amor de les Tres Taronges, avergonyida que la veiessin, els qui passaven, tan tota sola, s&enfilà dalt del noguer que ombrejava el pou. Al punt compareix a cercar un viatge d&aigua l&esclava d&una fornera; una al.lota més lletja que el pecat i més mascarada que un carboner. Quan treia les gerres, veu reflectida dins les aigües del pou la imatge d&aquella donzella tan gentil i es pensa que es ella mateixa. La darrera cosa que imaginava que entre les branques de l&arbre hi pogués haver persona! &Oh, què bella que sóc i no me n&havia adonat! Aquesta sí que és bona! &es posa a dir tallant claus&. Jo tant blanca i tant fina i he de ser criada d&una fornera? Trenquem! Trenquem les gerres! I sense pensar-ho dues vegades, clif! clif! clif!, clif les tira a terra amb tota la força, les quatre gerres, que es feren a mil bocins. Veient la feta, l&Amor de les Tres Taronges esclafeix a riure ben fort. La criada aixeca el cap i l&afina dalt el noguer. La primera idea fou de pujar i llançar-la al pou però s&ho pensa millor i li diu fingint sorpresa i alegria: &Oh, filleta meva dolça del meu cor! Que hi fas, aquí dalt, hermosíssim xerafi? Davalla, mirall dels meus ulls, i parlarem una estona! La donzella davalla, tota confiada, mouen conversa, i va ser tan innocent que en un instant li explicà tota la veritat i com era a punt de casar-se amb En Bernadet que l&havia desencantada. A la criada li entra dins del cap una gran enveja i pensa: &Per què ella ha de ser Reina i jo esclava de per vida, sempre amb el cap dins el forn i la roba socarrimada de treballar de sol a sol?& Fila que fila quina maldat podia fer per canviar els papers, a la fi li diu: &&Oh, que estic de contenta del que m&expliques, àngel d&or! Però per rebre el fill del Rei, i tot el seu acompanyament, i anar-te&n a casar a la Seu, dus aquests cabells, tan rossos i tan llargs, una mica embullats... Vine que et pentinaré i seràs encara més bella! Com qui mal no fa mal no pensa, la donzella li posà el cap damunt la falda, tota confiada, i del benestar que sentia es condormí. I la criada, pentina que pentina aquells cabells, que eren igual que l&or filat. En un descuit li treu l&anell, se&l posa i li clava una agulla enverinada al clatell. A l&acte la donzella es converteix en una colometa blanca i es posa vola que vola. La criada pujà damunt del noguer a esperar la feta. Ja tenia pensat fer-se passar per l&Amor de les tres Taronges. Al punt sent remor de tota la cort que s&apropava, el Rei i la Reina i En Bernadet davant, davant. &Oh, que has tardat de molt, Bernadet! &li diu, enfadada, mentre baixava&. Però per avui t&ho perdono de tant que t&estim! Quan En Bernadet, i tots els demés, veuen aquella al.lota més lletja que el dimoni i que semblava feta amb el motllo de fer llamps, quedaren de pedra. A l&hereu la cara li queia de vergonya i el Rei i la Reina es feien creus d&aquella tria que havia fet el seu únic fill. Els nobles de la Cort, els uns amb els altres, mormolaven: &Oh, quin &diamant&! Per fer por, val tant com pesa! Bona princesa ens ha dut En Bernadet! La polissona, veient que tothom s&havia quedat sense paraula, es posà a dir: &El sol i la serena m&han fet tornar morena. El sol i la lluna, m&han fet tornar comuna. En Bernadet mira si afina l&anell que havia donat a la seva promesa. I ja ho crec que el duia! &No hi ha remei &diu tot angoixat&. És ella encara que no ho sembli. Sortí blanca i garrida de dins la taronja i una mica de sol la m&ha posada del color de l&aram! Què hi farem! La vesteixen amb un vestit de seda fina tot brodat amb un fil d&or i un fil de plata, la fan pujar al cotxe i cap a la Seu s&ha dit! Es fa el casament i després el banquet i la criada de la fornera que per poc no fa un tro, d&inflada que anava. Comencen el dinar i a mig arròs compareix una colometa blanca, vola que vola, d&un costat a l&altre de la taula i, sobretot, devers on seia En Bernadet que no li treia la vista de damunt. l&acaronava i li donava miquetes de la seva mà que ella agafava amb el seu bequet mentre deia:

Per a mi es fan les nocetes

I jo em menj les miquetes! I En Bernadet

l&acaronava dolçament. La nova princesa comença a fer morros i quan la colometa s&hi apropa se la decanta dient: &Quin animalot més lleig! I quina pudor que fa! Treieu-lo de la meua vista ara mateix! Aquó en

Bernadet l'agafa ben fort i es posa a besar-la fins que li troba la punta d'aquella agulla verinosa que duia clavada al cap. Pega estirada i què me'n direu? La colometa tornà aquella donzella que havia deixat a la vorera del pou, tant gentil, bella i resplendent que embadalia tothom! —Aquest és el meu amor! Aquesta és la donzella que jo vaig deixar a la vora del pou! —diu En Bernadet—.Aquesta és l'Amor de les tres Taronges que tant em costà de trobar! Contaren tot el que havia passat i tothom estava amb els cabells drets. Tancaren la criada dalt de la torra més alta i ella es tirà de cap dins la mar i ja no la veieren pus. En Bernadet i l'Amor de les Tres Taronges feren unes noces de pinyol vermell i unes festes mai vistes i balls i més balls i sarau i més sarau. I encara són vius si no són morts... I jo me'n vaig venir, amb un capallet de vidre. I els al·lots pel camí, maquets i maquets, no me'n deixaren bocí!